



Voordrachten gehouden door J.J. Cremer in 1862.

Nieuwe Rotterdamsche Courant, 9 januari 1862:

Doelenaar der kunst en de academie een verdienstelijk onderwijzer.
Donderdag avond 16 Januarij, zal onze begaafde novellist de heer J. J. Cremer, van 's Hage, weder in de zaal der maatschappij: *Tot Nut van 't Algemeen* optreden, om alsdan zijne keurige novelle, "*het Paauwenveerke*," voor te dragen. Wie die meesterlijk geslaagde schets uit het volksleven las, zal ze zeker gaarne nog eens hooren van de lippen eens sprekers, die méér dan iemand de zo zeldzame gave bezit, om wat zijn hoofd dacht en zijne pen schreef, door zijne voordragt hogere waarde bij te zetten. Waar 't bevorderen van een liefdadig doel hier met waarachtig kunstgenot gepaard kan gaan, daar behoeven wij onze stadgenooten wel niet tot eene ruime opkomst op te wekken, maar durven veeler voorshands den heer Cremer eene volle zaal belooven — waaraan trouwens de gevierde spreker wel niet twijfelen zal, wanneer hij in Rotterdam optreedt. Het verledene strekt hem ten deze tot waarborg.

Zutphensche courant, 11 januari 1862:

Kunstnieuws.

Laatstleden Vrijdag, 3 Januarij, werd een groot gedeelte van het Zutphensche publiek vergast op eene voordragt van den bekenden novellist **Cremer**. Was de verwachting hoog gespannen, zij werd gewis niet te leur gesteld bij hen, wien het voorrecht te beurt viel hem te hooren. Het onderwerp, hetwelk hij zich gekozen had was getiteld: »het blinkende hoantje" eene nieuwe Betuwsche novelle, welke, zoo wij wel zijn ingelicht, dezer dagen het licht zal zien. 1) Wat de inhoud der novelle aangaat, zij was zeer eenvoudig: een landman, met name Harmen Lankhuizen, had in zijne jeugd met een zijner kennissen, Gijs Giessels genaamd, aanzoek om hetzelfde meisje gedaan; de eerste was de gelukkigste geweest, doch juist dit geluk gaf aanleiding tot menigvuldigen twist tusschen de beide vroegere mededingers, welke zelfs zóó hoog liep, dat Giessels bij eene vechtpartij zijnen tegenstander zóó erg verwondde, dat dezen

grepen zien in 't werk stellen om lid van den gemeenteraad te worden, dien wij zes weken na den dood zijner vrouw reeds een' brief vol bijbelteksten zien schrijven om huwelijksvoorstellen aan eene schatrijke weduwe te doen, die eindelijk een braaf meisje zoekt te verleiden en haar' vader in het ongeluk te storten. Tegenover dit hatelijke beeld staan het liefelijke wezen en de eenvoud van Geertje, de braafheid van Harmen, die, al komt hij geruimen tijd niet in de kerk, toch v. i. j. wat Christelijker is en denkt dan de veerbaas, de openhartigheid en vrolijkheid van Dorus, de kinderlijke aanvalligheid en naïviteit van het blonde Jenneke, dat vol onschuld nu en dan vragen tot haren diep gevallen vader rigt, die hem het geweten dreigen wakker te schudden, doch welke hij met een barsch gezegde beantwoordt, waardoor hij haar het zwijgen oplegt.

Het is iets zonderlings dat talent van den heer Cremer; hij boeit zijne hoorders niet alleen, hij sleept ze niet alleen mede, maar hij biologiseert ze, om zoo te spreken; men ziet alles gebeuren, wat hij voorstelt, men ziet het hoe de „olijke jongen” Geertje met kerssepitten knipt, waarvan er ééne eene groote rol in de novelle vervult; men zit er bij als Geertje, voor den regen onder eene kar schuilende, daar in gezelschap van Dorus een aangenaam uurtje doorbrengt; men is er bij als Bolmans in zijn' kelder rondsluipende, de vaatjes genever „uit zoo'n oardig geprakkeseerde kroan” gedeeltelijk met water aanvult; men hoort het hoe de storm hoe langer hoe heviger wordt, en alles omverrukt en vernielt; men zwemt met Dorus mede door de woedende golven, en de angst bekruipt ons bij iedere nieuwe haar, die wij zien naderen; men hoort het hoe Andries de kurassier op zijne trompet het „mulderkens Hanske” blaast; men staat onwillekeurig met innig welgevallen te kijken naar Dorus als hij met de handen aan den mond „deur den toeter” zijne vrijerij tegen de vensterruiten van Harmens huisje voortzet; men proeft die „oakelige pepermunjes”, die Dorus, door zijne liefde genoodzaakt, van het „oardig postuur-tje” te slikken krijgt, kortom het leeft alles voor ons als waren wij bij de gebeurtenissen tegenwoordig. De heer Cremer stelt ons daardoor het talent van een waar spreker niet meer als een onbereikbaar ideaal voor; zulk eene gave, vereenigd met de kennis van het menschelijk wezen en zijn, zooals hij die bezit, is een schat, die niet te waardeeren is, en die ons het voorregt des te meer op prijs doet stellen van hem te hebben kunnen hooren. Mogt deze maal evenwel niet de laatste zijn is zeker de wensch van allen, die in het genot van verleden Vrijdag deelden.

Nieuwe Rotterdamsche courant, 16 januari 1862:

(748) De **Tweede** der Vier Spreek-
beurten, door den Heer **J. J. CREMER**,
van 's Hage, dezen Winter alhier, in de Zaal der
Maatschappij *Tot Nut van 't Algemeen*, te houden,
zal plaats hebben op **HEDEN den 16den**
Januarij, des avonds ten 7½ ure precies
en bestaan in het voordragen der
Betuwsche Novelle
HET PAAUWENVEËRKE.
Voor zooverre de plaats zulks toelaat, zullen er
voor het bijwonen dier Voordragt afzonderlijke
Toegangbiljetten ad f 1.25 bij de Boekhandelaars
M. J. MENSING, Hoogstraat, 5/386, en **VER-**
BRUGGEN & VAN DUYM, Hoofdsteege, van
Heden af verkrijgbaar zijn.

Nieuwe Rotterdamsche courant, 8 februari 1862:

(1760) De **Derde** der Vier Spreek-
beurten, door den Heer **J. J. CREMER**,
van 's Hage, dezen Winter alhier, in de Zaal der
Maatschappij *Tot Nut van 't Algemeen*, te houden,
zal plaats hebben op **Donderdag den 13den**
Februarij, des avonds ten 7½ ure precies,
en bestaan in het voordragen van
De Ziende; de Oude en de Rijke,
van **Binnen** en van **Buiten**, en
De Boeren op reis naar de Am-
sterdamsche Kermis, Versjes en Ver-
tellingen, in den *Overbetuwschen Tongval*.
Voor zooverre de plaats zulks toelaat, zullen er
voor het bijwonen dier Voordragt afzonderlijke
Toegangbiljetten ad f 1.25 bij de Boekhandelaars
M. J. MENSING, Hoogstraat, 5/386, en **VER-**
BRUGGEN & VAN DUYM, Hoofdsteege, van
Heden af verkrijgbaar zijn.

Nieuwe Rotterdamsche courant, 8 februari 1862:

den aangeboden.

Blijkens achterstaande advertentie zal de zoo gunstig bekende novellen-schrijver **J. J. Cremer** op aanstaanden Donderdag alhier de derde zijner voor dezen winter vastgestelde voordragten houden. Gaarne vestigen wij daarop de aandacht, in het vertrouwen dat deze bijeenkomst op nieuw bevorderlijk moge zijn aan de juiste waardering van een talent, waardoor de pennevruchten van den heer **Cremer**, vooral wanneer zij door hem zelve worden voorgedragen, ook hier ter stede hoogst gunstig staan aangeschreven.

Rotterdamsche courant, 10 februari 1862:

De **derde der Vier Spreekbeurten**, door den Heer **J. J. CREMER** van 's HAGE dezen Winter alhier in de Zaal der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen te houden, zal plaats hebben op Donderdag den 13 Februarij, des avonds ten 7½ ure precies, en bestaan in het voordragen van

**De Ziende; de Oude en de Rijke;
van Binnen en van Buuten,**

EN

**DE BOEREN OP REIS NAAR DE
AMSTERDAMSCH E KERMIS,**

Versjes en Vertellingen in den **Over-Betuwschen Tongval.**

Voor zooverre de plaats zulks toelaat, zullen er voor het bijwonen dier Voordragt afzonderlijke Toegang-Biljetten ad **f 1.25** bij de Boekhandelaars **M. J. MENSING**, Hoogstraat, 5, 386, en **VERBRUGGEN & VAN DUYM**, Hoofdsterg, van heden af verkrijgbaar zijn.

Nieuwe Rotterdamsche courant, 13 februari 1862:

De tegen **HEDEN** (Donderdag 13 Februarij)

AANGEKONDIGDE LEZING,

van den Heer **J. J. CREMER**,

in de Zaal der Maatschappij Tot Nut van 't Algemeen alhier,
ZAL DIEN AVOND (1997)

GEEN VOORTGANG HEBBEN.

Provinciale Overijsselse en Zwolse courant, 19 februari 1862:

Zwolle, den 18 Februarij.

— Bij het bestuur van het departement Zwolle der maatschappij *Tot Nut van 't Algemeen* is berigt ingekomen van den heer J. J. **Cremer** te 's Gravenhage, dat hij, zonder wettige verhindering, in de buitengewone departementsvergadering, welke den 24 dezer in het Odéon zal gehouden worden, als Spreker hoopt op te treden, vóór en na de pauze.

Vreemdelingen kunnen deze vergadering bijwonen tegen betaling van eenen gulden de persoon. Leden van andere departementen kunnen niet toegelaten worden, dan op vertoon van hun bewijs van lidmaatschap.

Provinciale Overijsselse en Zwolse courant, 26 februari 1862:

— Gisteren avond hadden wij het genoegen, in de Departementsvergadering van het Nut eene voordragt bij te wonen van den heer J. J. **Cremer**, van 's Gravenhage. Het aanzienlijk en buitengewoon talrijk publiek gaf herhaalde malen, door toejuiching, blijken, dat de hooggespannen verwachting niet teleurgesteld, maar nog verre overtroffen werd. Vurig wenschen wij dat de rijk begaafde spreker, ons nog eens weder op zijne zeldzaam talentvolle voordragt zal willen vergasten.

Zutphensche courant, 5 maart 1862:

DONDERDAG 6 MAART 1862,
DES AVONDS TEN 7 URE IN DE KOMEDIEZAAL
KUNSTAVOND,
Spreker de Heer J. J. **CREMER.**
Loting voor plaatsen dienzelfden dag 's morgens ten 12 ure.

Nieuwe Rotterdamsche courant, 7 maart 1862:

(2993) De **Derde** der **Vier Spreek-
beurten**, door den Heer **J. J. CREMER**,
van 's *Hage*, dezen Winter alhier, in de Zaal der
Maatschappij *Tot Nut van 't Algemeen*, te houden,
zal plaats hebben op **Donderdag den 13den**
Maart, des avonds ten 7½ ure precies,
e bestaan in het voordragen van

De Ziende; de Oude en de Rijke,
van **Binnen** en van **Buiten**, en

**De Boeren op reis naar de Am-
sterdamsche Kermis**, Versjes en Ver-
tellingen, in den *Overbetuwschen Tongval*.

Voor zooverre de plaats zulks toelaat, zullen er
voor het bijwonen dier Voordragt afzonderlijke
Toegangbiljetten ad f 1.25 bij de Boekhandelaars
M. J. MENSING, Hoogstraat, 5/386, en **VER-
BRUGGEN & VAN DUYM**, Hoofdsteeg, van
Heden af verkrijgbaar zijn.

Dagblad ZuidHolland en sGravenhage, 7 maart 1862:

— De heer **J. J. Cremer**, droeg Maandag avond te
Arnhem, voor een talrijk publiek, zijn „Blinkende Hoantjen”
voor, waarover de *Arnh. Courant* van heden, een zeer uit-
voerig en bijzonder lofrijk bericht geeft.

Zutphensche courant, 8 maart 1862:

Kunstnieuws.

De verwachting van het Zutphensche publiek is gewis hoog gespannen geweest, bij de aankondiging van eene voordragt van den heer J. J. Cremer, te meer omdat het bij zijn eerste optreden alhier aan slechts een betrekkelijk gering getal toehoorders vergund was, de gave van den te regt geroemden novellist te bewonderen. Vergissen wij ons niet, dan is die verwachting gewis nog overtroffen; eene eivolle zaal, waarin men letterlijk eene speld konde hooren vallen, getuigde genoegzaam van de onverdeelde aandacht, welke men aan de meesterlijke voordragt van de bekende novelle, die reeds voor eenigen tijd in den Tijdspiegel verscheen, wijdde. Bespraken wij vroeger de uitstekende wijze waarop *schijnheiligheid* ons door den spreker werd voorgesteld, thans trof ons niet minder de juiste opvatting van *liefde* met *Godsdienst* vereenigd, welke *haat* en *afgunst* tot zwijgen brengen. De liefde van het huisgezin van den Lagenkamp, met den godsdienstzin van den „in het kwaad onneuzelen Jaopik” en van het „voorige Hanske,” werden ons onovertreffelijk in enkele tafereelen geschetst, en men wist niet wat daarin meer te bewonderen, de juiste opvatting van edele, ofschoon eenvoudige karakters, of de schildering der gemoedsaandoeningen van brave en oprechte natuurkinderen. Scherp stak daartegen de vuige ziel van den wangunstigen Hannes Lamers af; hij, de gepersonifieerde laster, die meer kennis, doch ook meer ondeugden bezat, trad ons steeds als de booze kwelgeest voor de oogen; hij de lasteraar, de brandstichter zelfs, vond in ons oog gewis geen medelijden, toen de wreekende Nemesis zijn levensdraad afsneed. Het diepe gevoel, de ernstige opvatting, de wegslepemde voorstelling, bragten het publiek nu en dan voorzeker in eene stemming, dat het als aan de lippen des sprekers hangende, medeleefde en mededacht met de door hem opgevoerde personen. Tusschen al dat ernstige en zelfs droevig stemmende, verkwikten ons nu en dan tafereeltjes, die ons hartelijk deden lagchen, doch waarbij toch altijd de diepe zedelijke strekking doorschemerde, dat er eene Voorzienigheid over alles en allen waakt, „dat God ook waakt bij dag en bij nacht.” Waar zouden wij beginnen of eindigen als wij al het schoone wilden optellen, hetwelk wij hoorden? Wat zouden wij er moeten uitkippen, als wij de schoonste stukken in het geheugen wilden terugroepen? Wij wagen zulks dan ook niet, maar spreken gewis uit veler, zoo niet uit aller naam, wanneer wij verzekeren dat het gehoorde ons naar meer deed verlangen, en wij het zonder twijfel als eene van de aangenaamste tijdingen zullen vernemen wanneer ons tegen een’ volgenden winter, weder om zulk een genotvolle avond als die van laatsleden Donderdag geschonken wordt.

Nieuwbladzijde Groningen

— In de *Arnh. Cour.* leest men in een uitvoerig verslag over de jongste voorlezing van den heer **Cremer** te Arnhem o. a. het volgende: Eergisteren avond heeft de heer J. J. **Cremer**, in eene der zalen van Muis Sacrum, voor een zeer talrijk publiek, zijn „*Blinkende haontjen*” voorgedragen, en aan dat publiek, wij durven er voor instaan, een uitstekend genot verschaft, zoo als weleer met zijn onvergetelijk „*Paouwenveerke*” en andere Betuwsche novellen. Wij hebben den heer **Cremer** op nieuw bewonderd in zijn zoo geheel oorspronkelijk talent, in de natuurlijkheid zijner voordragt en levendige voorstelling, maar, onbekend als wij waren met zijn „*Haontjen*”, is onze ingenomenheid met, en onze sympathie voor den gevoelvollen menschenkenner krachtig toegenomen.

Rotterdamsche courant, 24 maart 1862:

De *laatste* der **Vier Spreekbeurten**, door den Heer **J. J. CREMER** van 's HAGE, dezen Winter alhier in de Zaal der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen te houden, zal plaats hebben op **Donderdag den 27 Maart**, des avonds ten 7½ ure precies, en bestaan in het voordragen van de *Betuwsche Novelle*, getiteld:

BRUUR JAOPK.

Voor zooverre de plaats zulks toelaat, zullen er voor het bijwonen dier Voordragt afzonderlijke Toegangsbiljetten ad **f 1.25** bij de Boekhandelaars **M. J. MENSING**, Hoogstraat, 5/386, en **VERBRUGGEN & VAN DUYM**, Hoofdsteeg, van heden af verkrijgbaar zijn.

Dagblad ZuidHolland en sGravenhage, 15 maart 1862:

— Uit Wageningen schrijft men aan de *Arnh. Courant*:
Onze stad genoot Dingsdag avond jl. eene onderscheiding,
zoo als maar aan weinige plaatsen van denzelfden rang te
beurt valt. De heer J. J. **Cremer** vergastte zijne hoorders
op de schoone, met gevoel geschreven, maar met onver-
gelijkelijk talent voorgedragen novelle: „Het blinkende
haontjen.” Elke loftuiging is overbodig; alleen willen wij
vermelden, dat hier, waar Bazzini, Wieniawski en zoo
vele andere groote artisten zich lieten hooren, deze nimmer
zulk een overgroot en gedistingueerd publiek hebben tot
zich getrokken, als ditmaal met den heer **Cremer** het
geval was.

Nieuwe Rotterdamsche courant, 17 maart 1862:

Rotterdam, 16 Maart.

De lezing van den heer J. J. **Cremer** zal alhier niet, gelijk
gisteren abusivelijk is gemeld, op den 24sten, maar op Don-
derdag 27 dezer plaats hebben.

Nieuw dagblad van s-Gravenhage, 21 oktober 1862:

„ Men wil, dat aanstaanden Maandag 27 Oct. de Rederijkerskamer
Demosthenes hare winter-vergaderingen zal openen, bij welke gelegenheid
de heer **Cremer** van 's Hage zal optreden.

Zutphensche courant, 20 september 1862:

Lochem, 11 Sept. Heden hadden wij het genoe-
gen onzen gevierden novellist, den heer J. J. **Cre-
mer**, in ons midden te zien optreden. Ten bezoe-
ke bij zijne vrienden alhier, was hij welwillend
genoeg om ons te onthalen, op eene voordragt,
ten voordeele van onze bewaarschool. In zijn:
Bruur Jaopik, gaf hij aan een talrijk ook van el-
ders opgekomen publiek, zijn talent te genieten.
En dat publiek toonde de onderscheiding, die het
te beurt viel waardig te zijn, daar het de voor-
dragt van den genialen man niet als eene bloote
aardigheid beschouwde maar den diepen, gevoel-
vollen zin, die onder de schijnbare oppervlakkig-
heid verborgen ligt, zeer goed wist te vatten.
Het was de uitdrukking van aller bevinding, die
door éénen mond werd uitgesproken: »Ik ben er
meer door gesticht, dan door menige preek!»

Provinciale Overijsselse Zwolse courant, 27 oktober 1862:

Zwolle, den 25 October.

— Wij maken onze lezers opmerkzaam op de aangekondigde voordragt van den heer J. J. **Cremer**. Zij, die het voorregt hadden, in den vorigen winter den genialen spreker te hooren, zullen zonder twijfel zich gelukkig achten, wederom 's mans talenten te kunnen bewonderen, welke, naar wij vernemen, **<** het meest in de voordragt van *het Faauwenveertje* uitkomen. Vooral ook zij, die geene leden van het departement Zwolle der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen zijn en den vorigen keer het genot dat zijne voordragt schonk, moesten missen, zullen zeker gaarne de gelegenheid aangrijpen om te toonen, dat men ook hier de verdiensten van den heer **Cremer**, elders zoo hoog gewaardeerd, op prijs weet te stellen.

Provinciale Overijsselse Zwolse courant, 3 november 1862

— De heer **Cremer** heeft jl. donderdag zijne aangekondigde voordragt van het „Paawveertje” gehouden en daarbij algemeenen bijval ingeoogst. De intrigue zijner novelle stemde reeds tot onverdeelde aandacht, maar de wijze waarop de gevierde Betuwenaar zijn meesterstuk voordroeg, bragt zijne hoorders in verrukking. Velen mogen met het Paawveertje bekend geweest zijn; door de voordragt van den heer **Cremer** werd het onderwerp op nieuw bezielt en weinigen hadden er zeker alleen door de lectuur al datgene in gevonden, wat de heer **Cremer**, toen hij daar zelf voor hen stond, te lezen en te overdenken gaf. Wij gelooven niet te veel te zeggen, wanneer wij verzekeren, dat de heer **Cremer** zijnen hoorders een avond bezorgde, zooals zij slechts zelden mogten genieten. De voordragt van „Mieke's bepeinzing in 't Hooiland”, bragt daartoe mede het hare bij. Dat de heer **Cremer** Zwolle niet vergeten en hier nog eens weder zijne gaven ten beste moge geven, is zeker de wensch van allen, die het voorregt hadden, donderdag avond in de zaal van het Odéon tegenwoordig te zijn.

Dagblad voor ZuidHolland en sGravenhage, 7 november 1862:

IN DE VERGADERING VAN HET
LETTERKUNDIG GENOOTSCHAP
Oefening kweekt Kennis,
te houden op *Maandag den 10 November 1862,*
des avonds ten **zeven** ure, in het Locaal
DILIGENTIA, zal optreden als SPREKER:
de Heer **J. J. Cremer**, Werkend Lid
van 't Genootschap.

De opregte Haarlemsche courant, 10 november 1862:

* * Heeren Inteekenaren worden verwittigd, dat de
VOORDRAGTEN van den Heer J. J. **CREMER** zullen
plaats hebben op Donderdag 20 November en Dingsdag
9 December e. k.
De gelegenheid tot Inteekening blijft geopend bij den
Heer POLMAN, in de Nieuwe Schouwburgzaal; alwaar,
daags voor iedere Voordragt, de alsdan nog beschikbare
Toegang-Kaartjes, tegen Een Gulden per plaats, zullen
verkrijgbaar zijn.
Haarlem, 10 November 1862.
Dr. D. DE HAAN JR.
Mr. A. J. ENSCHEDÉ.

Dagblad voor ZuidHolland en sGravenhage, 12 november 1862:

Gisteren avond was alhier de vergadering van het Genootschap *Oefening kweekt kennis* buitengemeen druk bezocht. Geen wonder, want de heer J. J. **Cremer** zou eene lezing houden en het pleit voor den schoonheidszin onzer stad- en landgenooten, dat zijne voordragten zoo populair zijn geworden.

De lezing bestond ook ditmaal in de voordragt van eene Betuwsche Novelle, *Aan 't Rivierken* geheeten. Welk eene plastische teekening van scherp uitkomende karakters in zoo beperkt een ruitate liet hij ons zien! De flinke boerin, vrouw Willemse, die met zoo vaste hand de boerderij bestiert, het lieve Trieneken, die zich wel eerst aan den luijen Lammert vergaapt, maar genoeg moed heeft om den elendeling toch nog bij tijds te verwerpen; dan de goede, doch bitter gekrenkte Geurtje, die haren grootvader Weijer, ook eene schoone figuur, zoo liefdevol verzorgt en hem wreekt tegen het bedorven kindje van vrouw Willemse; en eindelijk *last no least* de luije Lammert, die zoo'n beste bouwboer is, en wel werken *kan* maar niet *wil*. Allen werden zoo geteekend, dat zij als voor u henen gingen daar bij dat rivierken.

Onder de vele tafereelen, die ons troffen, noemen wij hier slechts op den bitteren, doch uiterlijk zoo luchtigen gang van Geurtje, van Lammert op 't land naar haren grootvader. Zij had een bloempje in den mond, hoe goed zij zich ook houden wil, na Lammert haar zoo smadelijk gegriefd had, zij bijt het in hare poging om bedaard te blijven in stuk, het valt voor hare voeten en ze vertrappt het. Lammert deed niet anders met haar.

Een ander tooneel, dat heerlijk geschilderd werd, is de mijmering van den luijen Lammert in den leuningstoel van het pronkvertrek van vrouw Willemse. Zijne lafheid en zijne loomheid, zijn akelig egoïsme verraadt hij zoo naïef bij het zien van 't portret van van Speijk aan den wand, dat wij den greep des kunstenaars, die den luijaard in al zijne nuances wilde leeren kennen, moesten bewonderen.

In het tweede gedeelte der lezing hebben wij vooral het tooneel in den stal, waar de oude Weijer bij de eenigste koe, die morgen door den slagter weggehaald zal worden, „moar staat te kijken,” genoten en daarna de zoo aanschouwelijke beschrijving van het zaaddorschen, waar de 100jarige Weijer door de jubelende landjeugd heen gedragen wordt.

Bij den nog steeds treurigen toestand onzer dramatiek, gebeurt het ons zelden of nooit, woorden en karakters goed door stem en gebaren vertolkt te zien. De heer **Cremer** vereenigt met zijne kunst als schrijver, waarbij hij zoo uitvoerig penseelt, de even, ja volgens Cicero grootere kunst van eene uitmuntende voordragt, welke aan de eischen, die de grootste kenners daarvan stelden, en dat waren zonder twijfel de Ouden, geheel voldoet.

Wij verheugen ons voor onze letterkunde, dat de zaal van *Diligentia* gisteren zoo sterk bezet was.

Nieuw Amsterdamsch handels en effectenblad, 13 november 1862:

— Gisteren avond trad als spreker op in het letterkundig genootschap *Oefening kweekt kennis*, de heer J. J. **Cremer**, notaris te Rotterdam. Hij droeg voor een Over-Betuwsche novelle, getiteld: *Aan 't kleene rivierke*. Daarin werd in waarlijk schoonen vorm voorgesteld de bekeering van een luijen, vadsigen boer (Lambert van Tuil), tot een braaf en ijverig landbouwer. De schildering van menig bekoorlijk tafereeltje uit het leven der Betuwsche landlieden, de ontleding van menig menschelijk karakter in zijne zwakheid en deugden, maar vooral de uitmuntende voordragt in Betuwschen tongval boeide de talrijke menigte, die opgekomen was, om den begaafden novellist te hooren.

Nieuw dagblad van sGravenhage, 14 november 1862:

bekomen heeft, niet gevaarlijk zijn. — Het klassieke *Handels- en Effecten-Blad* heeft onzen talentvollen novellist, den heer J. J. Cremer, in eene ambtelijke betrekking te Rotterdam geplaatst. In 't nummer van heden komt een vrij sopperig verslag voor omtrent de novelle „Aan 't rivierken” door onzen stadgenoot jl. Maandag avond in de vergadering van *Oefening kweekt kennis* gehouden. Daar lezen wij met ronde woorden: dien avond trad als spreker op de heer J. J. Cremer, Notaris te Rotterdam. O! klassiek *Effectenblad*!—

Na zeventig jaren:

Na zeventig jaren

< Vorige

een en ander uit de geschiedenis van den Kring voor Wetenschappelijk Onderhoud te Z... | 19... © ↗

schap te Utrecht, keert Brill nog éénmaal in zijn oude omgeving terug en wel bij gelegenheid van de 100^{ste} vergadering van den Kring op 8 Januari. Reeds de 50^{ste} vergadering had men feestelijk met een souper willen besluiten, doch een daartoe strekkend voorstel was verworpen. In plaats daarvan had op 3 Jan. '62 de bekende schrijver, J. J. Cremer, daartoe volgens het besluit der vorige vergadering uitgenoodigd, in eene ook door dames bijgewoonde bijeenkomst een zijner overbetuwsche novellen: „Het blinkende Haantje” voorgedragen.

www.jacobcremer.nl

Laatst bijgewerkt: 6 maart 2025.